TÜSTAV
İbrahim ÇETKİN
Koleksiyonu

9F/7029

TOPLUMCU AÇIDAN HALKÇILIK - MİLLİYETÇİLİK DEVRİMCİLİK

TÜSTAV

Dr. MURAT SARICA

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ
İstanbul İl Yönetim Kurulu Eğitim Bürosu
Mart — 1966

Eğitim Bürosu Konferansları : 1

Karınca Matbaası — 1966 - İstanbul

ÖNSÖZ

Bugün yurdumuzun zenginlikleri iç ve dış sömürücülerin kontrolü altında. Oysa tüm zenginlikleri yaratan insan emeği. Yani sömürülen emekçiler, bu zenginlikleri asıl yaratanlar.

Öte yandan eski bir uygarlığın çocukları olan bizler bugün bilimsel tariflere göre az gelişmiş ülkeler kategorisinden bir türlü kurtulmuş değiliz. Tanzimattan beri kurtuluş yolları aramaktayız. Bütün iniş çıkışlar bir yana, şimdiye kadar denediğimiz yolun adını hemen koymak gerek : Kapitalizm.

Ne var ki bütün zorlamalar, devrini tamamlamış bu üretim biçimiyle Türk toplumunun sosyal yapısını bağdaştıramadı.

Devlet ise tarihin karanlıklarında kalmış, yeni yeni araştırma konusu olan nedenler yüzünden halkın dışında kalmış, bir türlü halka inememiştir.

Anayasamızın Sosyal Devlet anlayışını benimsemesi karşısında, bazı çevreler vergi yoluyla sosyal adaletin gerçekleşebileceği iddiasında. Öte yandan sosyal adaletin ülkemizde yalnız bir servet bölüşmesiyle değil, hızlı kalkınmakla gerçekleşebileceği açık bir gerçek. Hızlı kalkınmak ve sosyal adalet içinde kalkınmak ise ancak köklü dönüşümlerle mümkün.

İşte Türkiye İşçi Partisi bu problemlere çözüm yolu

TÜSTAV

getirmek için emekçi halkın içinden fışkırmış bir parti. Dayandığı güçler: sömürülen emekçi halkımız, çağdaş bilim ve toplumculuk. İzlediği yol: hiçbir doğmaya kapılmadan daima kendini aşmaya çalışan bir görüşle, bilimsel araştırmaların ürünlerini sağlam bir metodla sentezlere ulaştırmak.

Bu görevi kim yapacak? Tüm emekçi ve emekten yana halkımız birlikte yapacak. O zaman önümüze çıkan ilk önemli konu toplumumuzun sorunlarını bilimsel bir metod izliyerek öğrenmek, bilinçlenmek. Çünkü ancak bilinçlenerek, toplumu yöneten ekonomik ve sosyal yasaların neler olduğunu öğrenerek, onların tüm emekçilerin yararına değiştirmek mümkün. Sömürücü düzenin savunucularının doktrin ve sistem korkusu bundan. Biz emekçilerin ve emekten yana aydınların da bilime, sisteme, toplumcu dünya görüşüne bağlılığımız bundan.

İstanbul İl Başkanlığı Eğitim Bürosunun düzenlediği konferansların broşürler halinde yayınlanması önemli bir görevi yerine getiriyor. Bu görev, toplumculuğun ekonomik, sosyal ve siyasî sorunlarını bilimsel açıdan ve yurdumuzun gerçeklerine oturtarak ortaya koymak ve emekçi halkımıza ulaştırmak.

Yarının mutlu ve aydınlık Türkiyesini Anayasanın öngördüğü ilkelerin ışığında gerçekleştirmek yolunda emekçi halkımız daha bilinçli ve elele...

TOPLUMCU AÇIDAN HALKÇILIK—MİLLİYETÇİLİK DEVRİMCİLİK

I — HALKÇILIK

İnsanı öbür canlı varlıklardan ayıran, emeğiyle doğayı değiştirebilmesidir.

İnsan, emeğiyle doğayı değiştirerek kendi yararına kullanır ve böylece doğayla kendi arasında bir ilişki kurar.

Öte yandan bu doğayı değiştiriş sırasında insanlar kendi aralarında da çeşitli ilişkiler kurarlar.

T.İ.P. insanı ve insan emeğini en yüce değer olarak tanır. İnsanlar arasındaki ilişkilerde emeğin başkaları tarafından sömürülmesine karşı çıkar.

T.İ.P. için bütün zenginliklerin, maddî, manevî bütün değerlerin tek yaratıcısı emekçi halktır. Onun içindir ki gerek dıştan gelen, gerek içteki büyük sermayenin sömürüsüne karşıdır.

Görüldüğü gibi T.İ.P. in halkçılıktan ne anladığı kendiliğinden ortaya çıkmaktadır. Emekçilerden, hayatlarını emekleriyle kazananlardan yana olmak.

Halk: işçi sınıfından, köylülerden, zanatkârlardan, küçük esnaftan, memur ve ücretlilerden, dar gelirli ser-

TÜSTAV

best meslek sahiplerinden, fikir işçilerinden, toplumcu aydınlardan, Atatürkçü gençlerden kuruludur.

Öte yandan, sınıf durumu ne olursa olsun, emekten yana olan herkes, emekçi halk kavramı içine girer.

T.İ.P. e göre gerçek halkçılık anlayışı, programında halkçılığa başköşeyi veren bir başka partinin, C.H.P. nin halkçılık anlayışından farklıdır.

XI inci Kurultayında tadil edilen programına göre C.H.P. halkçılığı şöyle tarif etmektedir: «Çiftçi, işçi, esnaf, tüccar, serbest meslek erbabı ve memur gibi çeşitli mesleki ve sosyal zümreleri demokratik topluluğumuzun milletçe ilerlemeyi hedef tutan karşılıklı menfaat ahengi içinde, birbirlerini tamamlayan unsurları olarak tanır. Her zümrenin kendi alanında ilerlemesine çalışır.»

C.H.P. nin bu halkçılık tarifinde çağdaş sosyal bilimlere ve bilimsel toplumculuğa göre, serbest piyasa ekonomisinin yürürlükte olduğu toplumlarda üretim ilişkilerinden doğan çelişmeler görmezlikten gelinmektedir. Üretim araçlarına sahip olanlarla, emeğini üretim araçları sahiplerine satanlar arasındaki çıkar farkları üzerinde durulmamakta, her iki gurup da halk deyiminin içine girmektedir. Böylece halk çoğunluğunun çıkarlarına karşı, iktisadî yapının getirdiği zorunlukla emperyalizmle işbirliği yapanların çıkarları, halkın çıkarlarıyla bir tutulmuş olmaktadır.

Halkçılık, C.H.P. ye göre, herkesin kanun önünde eşit olması sonucunu doğurmaktadır. Böylece 19 uncu yüzyıl liberal burjuva halk anlayışı aşılamamaktadır.

Bir siyasî ilkeyi yakından tanıyabilmek ve tarifini yapabilmek için onun hangi sosyal güçlerle beraber olduğunu, hangi sosyal güçlere karşı çıktığını belirtmek gerekir.

C.H.P. nin halkçılığı, Kurtuluş Savaşı sıralarında kişiliğini bulan ve ülkemizi sömürge durumuna düşürmek isteyen emperyalistlere ve onlarla doğrudan doğruya işbirliği yapan Saltanat ve Hilâfete, saraya bağlı çıkarcı küçük bir gruba karşı çıkan bir halkçılıktır. Bu tip halkçılık ülkemize emperyalizmi asıl davet eden kapitalist üretim biçimine ve onu yaratacak olan yollara karşı çıkmayan bir halkçılıktır.

C.H.P. nin, halkçılığı, kanunlar önünde hukukî eşitlik olarak anladığını gösteren en güzel örnek 1931 Kongresinde hazırlanan parti programında görülmektedir. Programa göre: «Kanunlar önünde mutlak bir eşitlik kabul eden, hiçbir ferde, hiçbir aileye, hiçbir sınıfa, hiçbir cemaata imtiyaz tanımayan yurtdaşları, halktan ve halkçı olarak kabul ederiz.»

«Türkiye Cumhuriyeti halkını ayrı ayrı sınıflardan mürekkep değil, fakat ferdî ve içtimaî hayat için iş bölümü bakımından türlü hizmetlere ayrılmış bir cemaat saymak esas prensiplerimizdendir.»

«Partinin bu prensiple göz ününde tuttuğu gaye, sınıf kavgaları yerine içtimaî nizam ve tesanüdü elde etmek ve menfaatlar arasında zıt olmayacak surette ahenk yaratmaktır.»

Görüldüğü gibi toplum içinde üretim ilişkilerinden doğan çelişmeler yok farzedilmekte, programın deyişiyle «menfaatlar» arasında ahenk yaratılmaya çalışılacağı belirtilmektedir. Ne var ki bu tip bir halkçılık anlayışına dayanan C.H.P. hükûmetleri halk yararına bir yönetim

TÜSTAV

kuramamışlar, aksine zamanla kapitalizmin gelişmesine yol açarak halk arasındaki iktisadî eşitsizliği artırmışlardır. Bu yoldan gelişen kapitalist sınıfın bir bölümü C.H.P. ye de karşı çıkarak, C.H.P. nin halktan kopmuş devlet anlayışı yüzünden, ona yüz çeviren halkın büyük bir bölümünü de yanına alarak D.P. ve A.P. yi meydana getirmiştir. Devlet, halkın karşısında, onu sömürücü bir sınıf niteliğini sürdürmüştür.

Halkla, 1937 de Anayasasına (1924 Anayasası) halkçılık ilkesini de sokan devlet arasında, jandarma baskısından, vergi tahsildarından ve yol vergisi yüzünden hapis yatmalardan başka bir ilişki kurulamamıştır.

Onun içindir ki T.İ.P. için halkçılık hukukî olduğu kadar iktisadî imtiyazlara (ayrıcalıklara) yâni her türlü ayrıcalıklara karşı olmak demektir. Her türlü ayrıcalıklara karşı olmak, halkı iç ve dış sömürüden kurtarmak, insanın yabancılaşmasına son vermek, ancak toplumsal olaylara bilimsel açıdan bakmakla mümkündür.

Türk halkının içinde bulunduğu durumu aydınlatabilmek, halkçılık ve milliyetçilik kavramlarını gerçek yerlerine oturtabilmek için, 20 nci yüzyılda toplumların içlerinde taşıdıkları çeşitli çelişmelerden en önemlilerine kısaca bir göz atmak gerekecektir.

Özetleyecek olursak, toplumların içinde bulundukları en önemli çelişmeler şunlardır :

1 — Kapitalist ülkelerin kendi iç çelişmeleri :

Bu çelişme, sanayileşmiş kapitalist ülkelerde işçilerle üretim aracı sahipleri yâni kapitalistler arasındaki çelişme şeklinde özetlenebilir.

2 — Kapitalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişmeler :

Burada özellikle dış pazarı ve ham madde kaynakları olan kapitalist ülkelerle (eski ve yeni sömürgecilik) bu kaynaklardan yoksun olan veya tam yararlanamayan kapitalist ülkelerden söz edebiliriz.

İkinci Dünya Savaşında İngiltere, Fransa, Amerika'ya karşı Almanya, İtalya, Japonya'nın tutumu bu çelişmeye en güzel örnektir.

3 — Kapitalist ülkelerle az gelişmiş ülkeler arasındaki çelişmeler :

Bu çelişme, günümüzün en önemli konusu haline gelen, yüzeye çıkan bir çelişmedir. Kısaca yeni emperyalizme, yeni sömürgeciliğe karşı çıkış şeklinde özetlenebilir.

Birinci Dünya Savaşından sonraki Türk Millî Kurtuluş hareketi, Asya, Afrika ve Lâtin Amerika'da millî kurtuluş hareketleri, hep bu çelişmenin çözülmesi için yapılan çabalardır.

4 — Az gelişmiş ülkelerin kendi iç bünyelerindeki çelişmeler :

Az gelişmiş ülkelerdeki komprador burjuvazisi, toprak ağaları, yabancı sermayeyle işbirliği yapanlarla - işçi sınıfı ve topraksız köylüler başta olmak üzere sömürülen halkın tümünün ilişkileri bu çelişmeyi meydana getirmektedir.

Öte yandan devlet geleneği eski olan az gelişmiş ülkelerde devlet bürokrasisi de halkın karşısında bir sömürücü sınıf meydana getirmektedir.

İşte T.İ.P. in halkçılığı emperyalizme, komprador

TÜSTAV

burjuvazisine, toprak ağalarına, sömürücü devlet bürokrasisine karşı çıkan bir halkçılıktır. Yoksa kapitalist (emperyalist) ülkelerle az gelişmiş ülkeler arasındaki çelişmeyi siyasî bağımsızlık şeklinde çözdükten sonra, toplumun iç çelişmelerine eğilmeden, 10 uncu yıl marşında «İmtiyazsız, sınıfsız, kaynaşmış bir kütleyiz» diyebilen bir halkçılık değil.

Birinci Millî Kurtuluş hareketimiz, yukarıda sözü edilen çelişmelerden sadece üçüncüsünü, yâni kapitalist ülkelerle az gelişmiş ülkeler arasındaki çelişmeyi tek başına çözebileceğini ve böylece sömürü düzenine son verebileceğini, yâni halktan yana bir düzen sağlayabileceğini sanmıştır.

21 Ekim 1920 tarihli Büyük Millet Meclisi Beyannamesini ve 20 Ocak 1921 tarihli Teşkilâtı Esasiye Kanununun müzakerelerinin açılmasına esas olan tasarının «Maksat ve Meslek» kısmındaki iki önemli maddeyi bu açıdan değerlendirmek gerekir.

Birinci belgeye göre «T.B.M.M., millî hudutlar dahilinde hayat ve istiklâlini temin ve Hilâfet ve Saltanat makamını tahlis ahdiyle teşekkül etmiştir. Binaenaleyh, hayat ve istiklâlini, yegâne ve mukaddes emel bildiği Türkiye halkını, emperyalizm ve kapitalizm tahakküm ve zulmünden kurtararak irade ve hâkimiyetinin sahibi kılmakla gayesine vasıl olacağı kanaatindedir.»

İkinci belgenin iki ilgili maddesi ise şöyledir :

Madde 2 — «T.B.M.M. hükûmeti, hayat ve istikbalini kurtarmayı yegâne maksadı ve gaye bildiği halkı, emperyalizm ve kapitalizm tahakküm ve zulmünden kurtararak idare ve hâkimiyetin hakikî sahibi bulmakla gayesine ulaşacağı itikadındadır.»

Madde 3 — «T.B.M.M. hükûmeti, milletin hayat ve istikbaline suikast eden emperyalist ve kapitalist düşmanların tecavüzlerine karşı müdafaa ve haricî düşmanlarla işbirliği yapan dahilî hainlerin...»

Görüldüğü gibi bu zihniyete göre üretim ilişkilerinden doğan iç çelişmeler yok, işbirlikçi hainler vardır.

1923 yılında toplanan İzmir İktisat Kongresi bu görüşümüzü doğrulamaktadır. Bu kongrede yeni kurulmakta olan rejimin iktisadî görüşünün liberalizm olduğu karar altına alınmıştır. İktisadî kalkınmamız 19 uncu yüzyılda Batı Avrupa'da olduğu gibi kapitalist yoldan gerçekleştirilecektir. Bu yoldan kalkınmayı savunmak demek, dış kapitalist ülkelerin rekabet gücü, birikmiş sermayenin bulunmayışı, dünyadaki pazarların ve ham madde kaynaklarının daha evvelden bölüşülmüş olması, en önemlisi de toplumumuzun iç sosyolojik bünyesi, gözönünde bulundurulmuyor demektir.

C.H.P. nin temel ilkeleri arasına devletçilik, ancak 1930 yılında, dünyadaki büyük iktisadî bunalım sırasında, sermaye birikiminin yeterli olmayışı ve dış yardım alma imkânının hemen hemen kalmadığı bir dönemde girebilmiştir.

Ne var ki C.H.P. Devletçilikten ancak «özel teşebbüsün» yapamadığını yapmayı anladığını tekrar tekrar belirtmeye özellikle dikkat etmiştir.

Bu görüşün yanlış olduğunu, bugün yeniden bir Millî Kurtuluş hareketi içinde bulunuşumuz en açık bir biçimde göstermektedir.

TÜSTAV

Ülkemizin ve bu arada bütün az gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerin halk tarafından yönetilebilmeleri ve sosyal adalet içinde hızla kalkınabilmeleri, bir yandan kapitalist - emperyalist ülkelerle olan çelişmenin, öte yandan da kendi iç bünyelerindeki çelişmelerin birlikte çözülmesiyle mümkün olabilecektir. T. İ. P. buna inanan bir partidir.

Çünkü günlük hayatımızda da gördüğümüz gibi, emekçi halkın çıkarlarıyla kompradorların, toprak ağalarının, devlet sırtından zenginleşenlerin ve kapitalist ülkelerin çıkarları bağdaşamamaktadır.

T.İ.P. in görevi, tarihin akışı yönünde, demokratik yoldan, bir sentezle bu çelişmeleri çözüme doğru götürmektir.

Gerekirci (determinist) toplumsal yasaların karşısında toplumcu bir parti bütün emekçilerin ve emekten yana olanların, yâni halkın, iradesini temsil eder. Toplumsal yasaları araştırarak ve öğrenerek, onların ışığında çelişmeleri çözmek için iradesini kullanır. Gerçek halkçılık budur.

Halkçılığın ister hukukî olsun, ister iktisadî olsun her türlü ayrıcalıklara karşı olduğunu kabul ettiğimize göre, halkçılığın devlet ve hükûmet şeklinin de fert ve zümre hâkimiyetine ve saltanat fikrine karşı olduğu, kendiliğinden ortaya çıkar. Onun içindir ki halkçılık ilkesi cumhuriyetçilik ilkesinden ayrılamaz.

II — MİLLİYETÇİLİK

T.İ.P. programında milliyetçiliğe önemli bir yer vermiştir. T.İ.P. nin milliyetçilik anlayışını kavrayabilmek için bu akımın çeşitli dönemlerde aldığı görünüşü ve tarihin akış seyri içindeki yerini çok kısa ve özet olarak belirtmek gerekir.

Bilindiği gibi sanayi devriminden önce insan ilişkilerinde din önemli bir rol oynamaktaydı. Onun yanında feodal (derebeylik) üretim ilişkilerinin meydana getirdiği küçük bölgesel çıkarlar ve ilişkiler yer almaktaydı. Feodal üretim biçimi, küçük topluluklar meydana getirmekte, merkezî devletlerde ise ülkenin birliğini, halkın dışında ve üstünde, ülkeyi kendi mülkü sayan krallık sağlamaktaydı.

Öte yandan insanların birbirlerine yakınlık duymalarında aynı ırktan gelmiş olmaları veya aynı dili konuşmaları insan toplumlarının meydana gelişinden beri önemli rol oynamıştır. Ticaretin ve onun sonucu olarak sanayi devrimiyle meydana gelen kapitalist üretim biçiminin gelişebilmesi için bir yandan feodalitenin ortaya çıkardığı bölünmeleri aşarak daha büyük iktisadî birimler meydana getirmek, öte yandan kralın ve asillerin otoritesini kırmak gerekiyordu.

Kanunlar önünde eşit insanlardan kurulu serbest piyasa ekonomisinin rahatça işleyebileceği bir ortama ihti-

İÜSTAV

yaç vardı. İşte millet kavramının gelişmesi, milliyetçilik akımının önem kazanması, Batı Avrupa'da bu döneme rastlamaktadır.

Kapitalist üretim biçiminin gelişmesiyle üretim araçlarını eline geçiren burjuva sınıfı, kapitalizmin gelişmesini sağlayacak yukarda sözünü ettiğimiz amaçlara varabilmek için ırk ve dil birliğini kendi çıkarına mânevi destek yapmıştır.

Ne var ki milletin meydana gelişinde sadece ırk ve dil birliğinin etkili olduğu iddia edilemez. Nitekim Amerikan milletinin, İsviçre milletinin varlığından sözedebilmek bile bu hususu açıkça göstermektedir. Birincisinde bir ırk birliğinden, ikincisinde ise ne ırk ne de dil birliğinden sözetmek mümkün olmadığı gibi bu tip örnekleri çoğaltmak da mümkündür.

Milleti, ekonomik etkenleri gözden uzak tutmadan, müşterek bir maziye sahip olanların birlikte yaşama arzularına, yâni tarih ve kültür birliğine bağlayarak tarif etmek de mümkündür.

Bizim için asıl önemli olan, kapitalizmin gelişmesi ve yeni dış pazarlar araması sonucunda Milliyetçiliğin aldığı yöndür. Çünkü bu dönemden sonra kapitalizm «ırk» ve «dil» birliği veya «tarih ve kültür» birliğini aşarak, milliyetçiliği kendi saldırgan polotikasına âlet etmekte gecikmemiştir. Bu dönemde kapitalizm, milliyetçiliği dış pazar ve ham madde kaynakları sağlamak için giriştiği kendi emperyalist, sömürgeci politikasına manevî destek yapmıştır. Milliyetçiliği, saldırgan politikasına işçi sınıfını hizmet ettirmek için kullanmıştır. Milliyetçilik yoluyla,

kapitalizm savaşçı tutumunu, savaştan hiçbir yakın çıkarı olmayan emekçi halka kabul ettirebilmiştir.

Onun içindir ki 19 uncu yüzyılda milliyetçiliği kendi çıkarlarına âlet eden kapitalizme karşı, onun zıddı olan işçi sınıfı enternasyonalci bir karakter kazanmıştır.

20 inci yüzyılda milliyetçilik ve onun aşırı bir biçimi olan ırkçılık, kendi işçi sınıfının baskısı karşısında, sömürgeleri olmadığı ve dış pazarları da daraldığı için, dışardan aktardığı artık değerin bir kısmını kendi işçi sınıfına taviz olarak veremeyen ve bu yüzden de demokratik rejimi sürdüremeyen kapitalist ülkelerin yeni sömürgeler aramak için kurduğu faşist rejimlere kaynaklık etmiştir (Nasyonal sosyalist Almanya, faşist İtalya v.b.).

Ne var ki, kapitalist ülkelerin saldırgan politikasına desteklik görevi yapan milliyetçilik, ezilen, sömürülen milletlerin elinde de sömürenlere karşı bir silâh haline dönüşmüştür.

Milliyetçi akımın etkisiyle ilkönce Avrupa'da, imparatorluklar içinde ayrı ırk ve dil birliğine sahip milletler kendi burjuvazilerinin açtığı bayrak etrafında toplanarak bağımsızlık savaşına atılmışlardır. Bunlara en güzel örnek Avusturya - Macaristan ve Osmanlı İmparatorluklarıdır.

Türk milliyetçiliği, Osmanlı İmparatorluğunun çöküşünün en bunalımlı döneminde, imparatorluğun belkemiğini meydana getiren Türk unsurunu kurtarmak, millî şuuru uyandırarak bağımsız bir devlet kurabilmesini sağlamak amacıyla ortaya atılmıştır. Bu akımın en önde gelen düşünürü Ziya Gökalp'tır. Osmanlı İmparatorluğu içinde Türk milliyetçiliği Türk unsurunun, Osmanlıcılık, İslâm-

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ KÜTÜPHANESİ

cılık ve Batıcılık akımlarına dayanarak bağımsız bir devlet kuramayacak duruma gelmesi sonunda gelişmeye başlamıştır.

Atatürk'ün milliyetçiliği, batı emperyalizmine karşı bir savaş bayrağıdır. Osmanlı İmparatorluğu içindeki Türk unsuru Osmanlı İmparatorluğunu bölüşmek isteyen emperyalizme karşı savaşarak millî şuura varmış, kişiliğini bulmuştur.

Halk Partisinin ilkelerinden olan milliyetçilik, 1937 Anayasa tadilâtıyla 1924 Anayasasına da girmiş, 1961 Anayasasında ise başlangıç kısmında ve ikinci maddede ele alınmıştır.

Başlangıç kısmına göre Türk milliyetçiliği, Türk milletinin dünya milletleri içinde eşit haklara sahip bir üye olmasını engellememektedir. Eşit haklar içersinde her çeşit işbirliğinin mümkün olduğunu belirtmektedir. Yine başlangıç kısmına göre, Türk milliyetçiliği millî şuur ve ülkü etrafında birleşmiş bir toplum olarak anlaşılmaktadır. Bu bakımdan Türk milliyetçiliğinin ırkçı ve emperyalist bir karakteri yoktu. Nitekim ikinci maddede cumhuriyetin nitelikleri sayılırken, Kurucu Meclis «Milliyetçi» kelimesini «Millî» olarak değiştirmiştir. Bunu yaparken de bir takım «ırkçı», «Turancı», «şoven» ve «saldırkan» akımlardan, Anayasanın anladığı milliyetçiliğin farkını ortaya koymak istemiştir.

Ne var ki bugün Türkiye'nin kapitalist yoldan kalkınmasını isteyen, yabancı sermayeyle yakın işbirliği yapan, Amerikan yaşayış tarzına özenen, her türlü kozmopolit akımlara açık olan, ülkemizdeki yabancı üslerin kaldırılmamasını savunan çevreler, emekçi halk çoğunluğu-

nun çıkarlarına karşı olan kendi çıkarlarını gizliyebilmek için milliyetçi gözükmekte fayda ummaktadırlar. Bu çevrelerin elinde milliyetçilik, ırkçılık veya şovenizm hallini almaktadır. Asıl amaçları, emekçi halkın uyanarak kendi çıkarlarının nerede olduğunu görmesini önlemek için milliyetçiliği bir silâh olarak kullanmaktır.

Oysa bugün az gelişmiş ülkelerin emekçi halkları, 19 uncu yüzyılda olanın aksine, enternasyonal kapitalizmle işbirliği yapan kozmopolit burjuvalara ve onların müttefiklerine karşı gerçek milliyetçiliği savunmaktadır.

Yurdunun siyasî ve iktisadî bağımsızlığını savunan istiklâlci bir toplumcu akım milliyetçidir. Çünkü toplumcular kendi yurtlarını sömüren yabancı kapitalizmden ve onun yardakçılarından kurtulunmadıkça, millî bütünlüğün ve emekçi halkın gerçek mutluluğunun sağlanamayacağını, bunların birbirine bağlı şeyler olduğunu bilirler.

T.İ.P. halkçılık gibi milliyetçiliği de siyasî olduğu kadar iktisadî bağımsızlık savaşında da tüm halkımıza yol gösteren bir ilke olarak benimser. T.İ.P. in milliyetçilik anlayışı, Türkiye Cumhuriyetine yurttaşlık bağı ile bağlı herkesi Türk sayar ve yurttaşlar arasında din, dil, ırk, mezhep ayrımı ve eşitsizlik gözetmez.

TUSTAV

III — DEVRİMCİLİK

Devrimcilik ilkesi de, C.H.P. nin ve 1924 Anayasasının benimsediği ilkelerden olmasına rağmen, halkçılık ve milliyetçilik ilkelerinin yanlış yorumlanmasına karşılık, Millî Kurtuluş Savaşı yıllarından bir süre sonra bu üçüncü ilke yavaş yavaş unutulmuştur. Oysa Millî Kurtuluş hareketini sürdürme gereği bugün bütün çıplaklığıyla ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Gerçek halkçılık emekçi halkın çıkarlarına karşı olan toplum düzenine halkın yararına işleyecek bir yön vermek olduğuna göre, halkçılık ve devrimcilik ilkeleri birbirini tamamlar.

Devrimcilik, hayatın yaratıcılığına ayak uydurmak, sosyolojik yasalardan yararlanarak toplumu emekçi halk yararına değiştirmek, gericilik, tutuculukla savaşmak demektir. Nitekim gerçek Atatürkçülük de Atatürk'e dönüş demek değildir. Atatürk devrimciliği, Atatürk'ün bıraktığı yerden toplumu daha ileriye götürmektir. Atatürk'ün fethedebildiği siperlerden bir adım geriye atmadan, bir tanesini bile gözden çıkarmadan, çağın gereklerine ve hızına ayak uydurmak demektir.

Bugün Türk toplumu yine geri bir sömürü düzeni içinde yaşamaktadır. Ne var ki emekçi halkımızı sömürenler, Kurtuluş Savaşında olduğu gibi bize silâh çeken dış düşmanlar ve onların yardakçıları manda taraftarları değildir. Bugünkü sömürücüler: bize dost görünerek iktisadî kaynaklarımızı ele geçirmek isteyenler, yurdumuzu askerî bir ileri karakol gibi kullanarak bizi dış tehlikeler karşı karşıya bırakanlar ve onların yardakçıları dış ticaret burjuvazisi ve toprak ağalarıdır.

Emekçi halkın çıkarlarına karşı işleyen bu düzeni değiştirebilmek, ancak toplumcu bir dünya görüşüne sahip olabilmekle mümkündür.

T.İ.P. devrimciliği toplumculuğun ışığında, demokratik yoldan, insanın insanı sömürmesine son verecek olan köklü dönüşümler yapmak şeklinde anlar.

DÜZELTME :

«PLÂNLI DEVLETÇİLİK» adlı broşürün ikinci sayfasındaki satır «Eğitim Bürosu Konferansları 6» olacaktır. Düzeltir, özür dileriz.

TÜSTAV

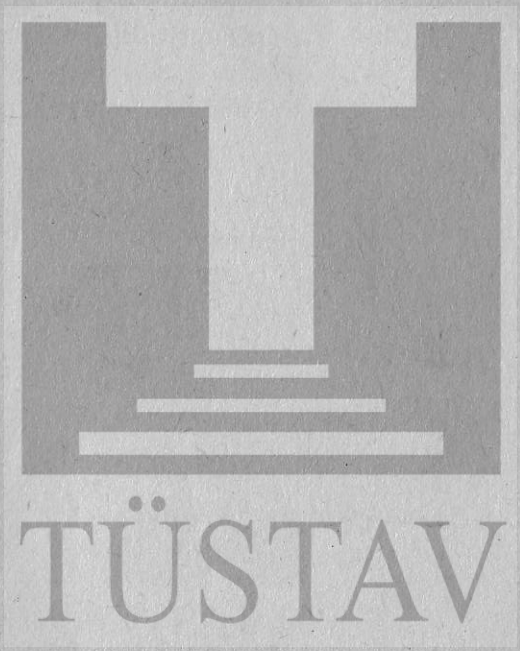

50 Kuruş